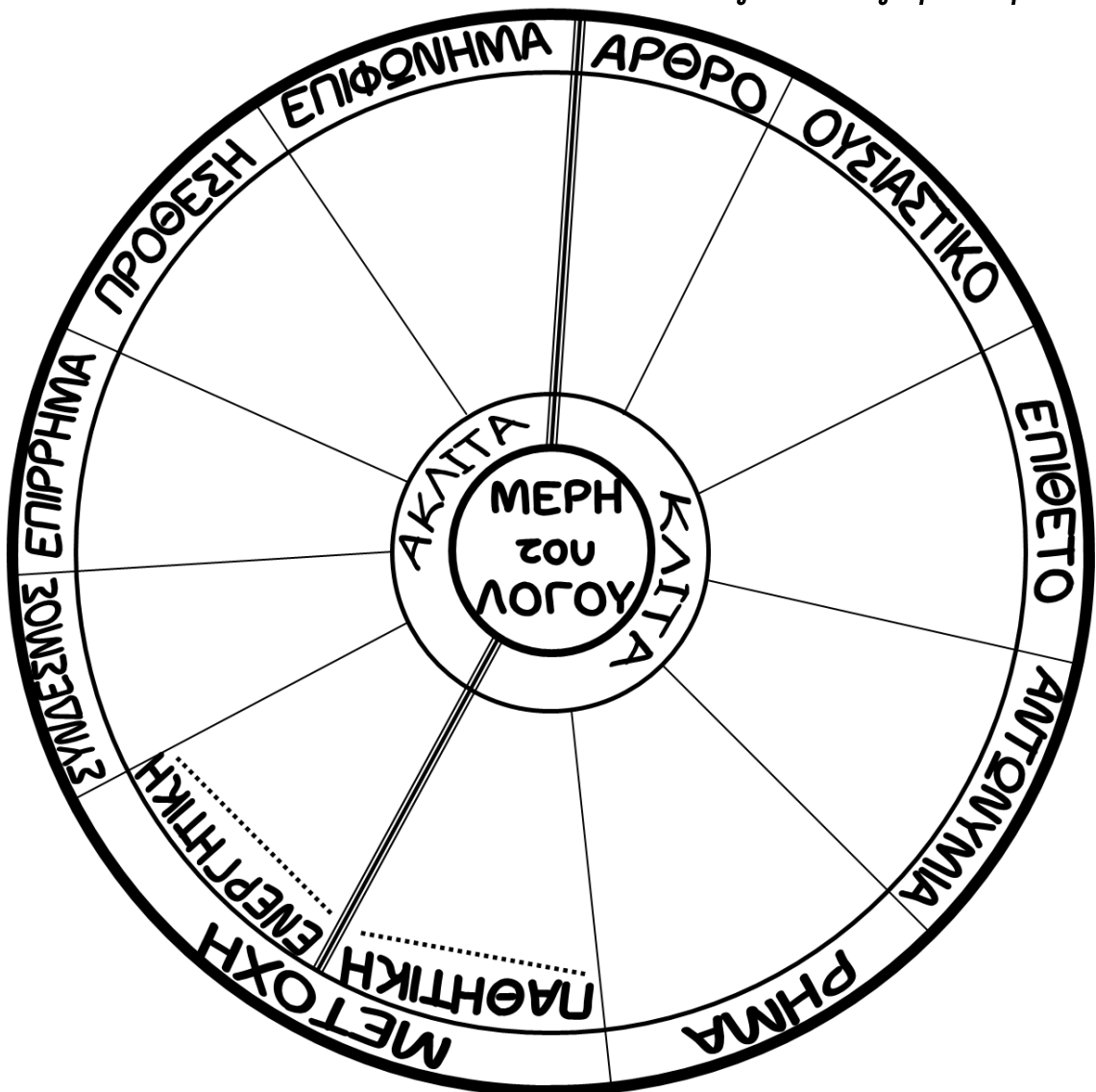

ΜΕΡΗ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ

Αντιγράψω την κάθε λέξη του κειμένου στον κύκλο, στη θέση που ταιριάζει.

Ο Κωστής Παλαμάς είναι κορυφαίος ποιητής της νεοελληνικής λογοτεχνίας, ο οποίος πάλεψε για την καθιέρωση της δημοτικής γλώσσας και για την ανανέωση της ποίησης, αφήνοντας επιπρόσθετα και πολύ αξιόλογο κριτικό έργο. Έγραψε και διηγήματα. Με το έργο του κατάφερε να εκφράσει τις αγωνίες και τους αγώνες του ελληνισμού. Τα θέματά του τα έχει αντλήσει από την αρχαία και τη βυζαντινή ιστορία, τη λαϊκή παράδοση του νεότερου ελληνισμού, καθώς και από προσωπικά βιώματά του.

Ανθολόγιο «Με λογισμό και μ' όνειρο»

ΜΕΡΗ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ

Αντιγράψω την κάθε λέξη του κειμένου στον κύκλο, στη θέση που ταιριάζει.

Το όνειρό του, από τότε, δεν ήτανε να γίνει, όπως θέλανε άλλα παιδιά, αξιωματικός ή μηχανικός, μα σταθμάρχης. Ονειρευότανε τον εαυτό του σταθμάρχη στον κεντρικό σταθμό της πρωτεύουσας, με τη σκούρα μπλε στολή, με τα σιρίτια στα μανίκια, κι ένιωθε μεγάλη συγκίνηση. Συχνάζοντας στον σταθμό, είχε μάθει από μικρός όλες τις μανούβρες που γίνονται εκεί, σαν είναι να 'ρθει ή σαν είναι να φύγει ένα τρένο.

Α. Σαμαράκης «Σε έναν συνοριακό σταθμό»

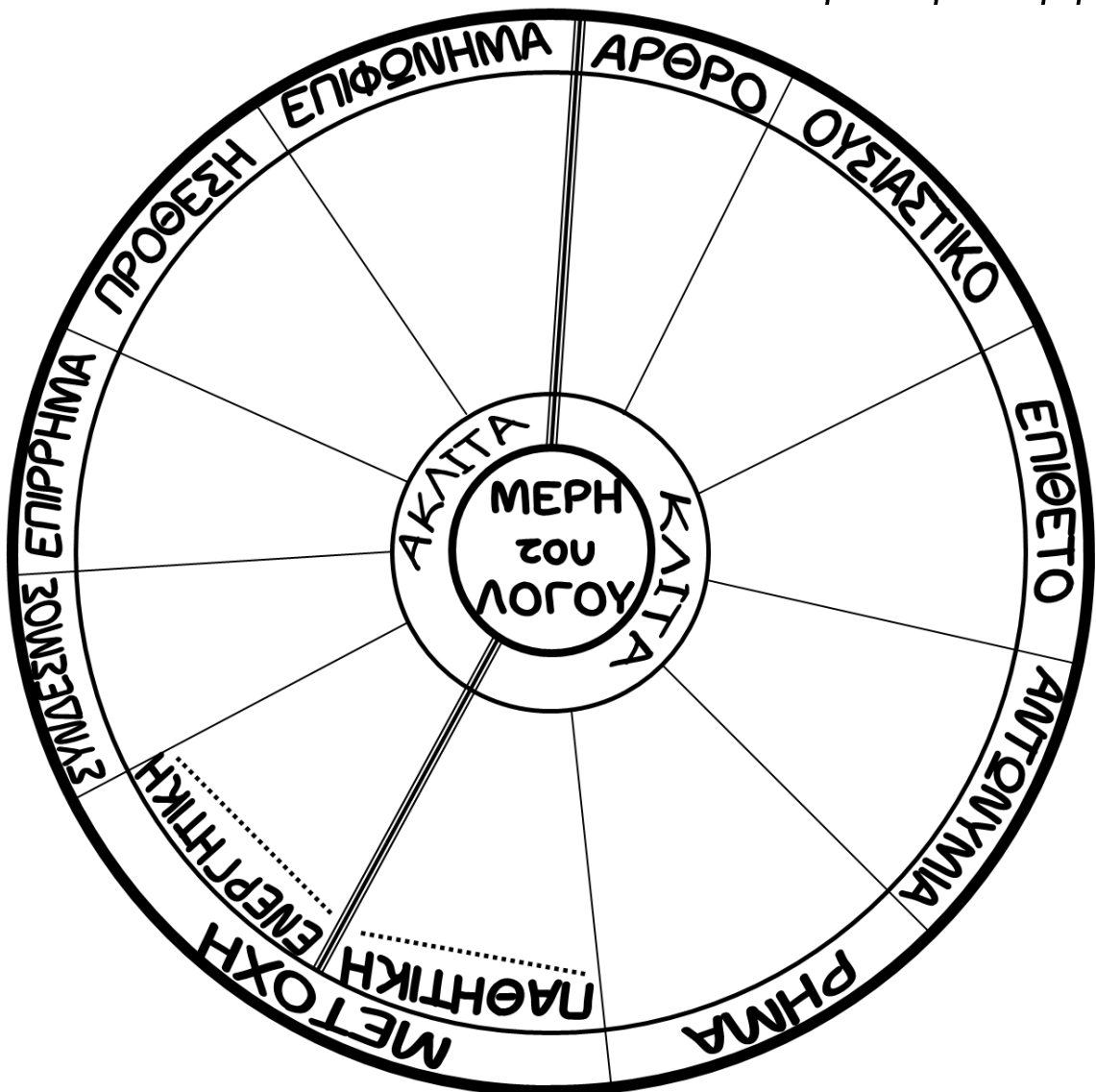

ΜΕΡΗ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ

Αντιγράψω την κάθε λέξη του κειμένου στον κύκλο, στη θέση που ταιριάζει.

Μια φορά κι έναν καιρό, αλλά μπορεί και σήμερα, ήταν ένας δράκος που δεν είχε μήτε όνομα μήτε και δουλειά. Οι παροιμίες λένε πως, όταν δεν έχει κανείς δουλειά, σκέφτεται κακά πράγματα. Έτσι έγινε και μ' αυτό το δράκο, που τον φώναζαν Δράκο, γιατί δεν είχε άλλο όνομα. Καθισμένος με τις πιτζάμες του κάθε μέρα, κάθε μέρα, κάθε μέρα, μπροστά στην έγχρωμη τηλεόραση, παρακολουθούσε όλα τα σίριαλ. Κι εκεί που καθόταν, σκέφτηκε: «Δεν κάνω μια συμμορία;».

Α. Βαρελά «Δρακοπαραμύθι»

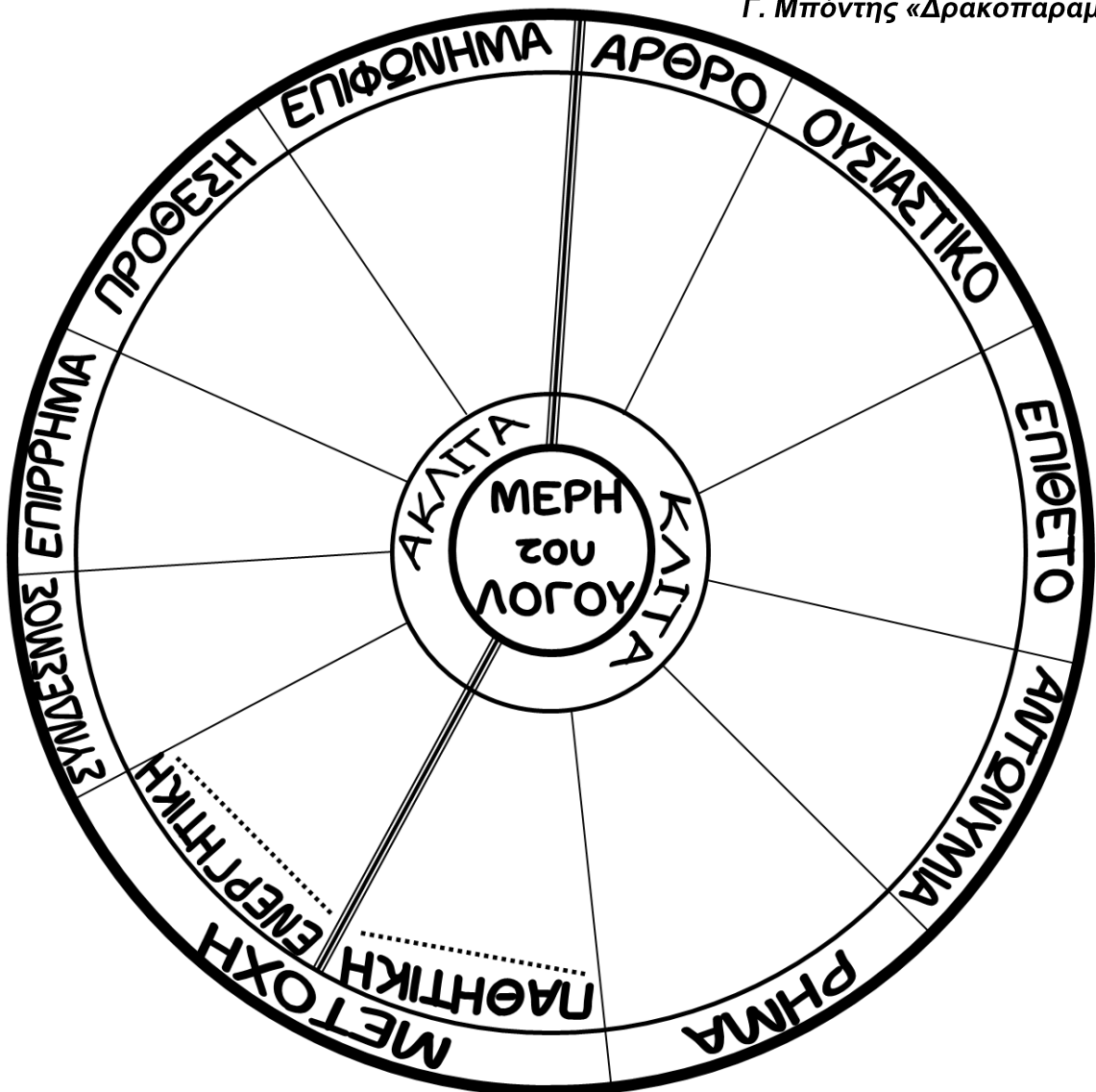

ΜΕΡΗ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ

Αντιγράψω την κάθε λέξη του κειμένου στον κύκλο, στη θέση που ταιριάζει.

Μα ο Πορκιουπίνος σκέφτηκε τους ασημένιους δρόμους που άφηνε πίσω του ο φίλος του ο Ουίνκλ, τους μικρούς μαγικούς δρόμους που κανείς δεν ήξερε πού οδηγούσαν. Τα σαλιγκάρια το ήξεραν, γιατί οι δρόμοι ήταν δικοί τους, αλλά δεν μπορούσαν να του το πουν. Έπρεπε να τους ακολουθήσει ο ίδιος. Και υπήρχαν τόσοι δρόμοι! Τα βράδια, όταν το δάσος γινόταν συχνά ένας άλλος μαγικός κόσμος από την ομίχλη, οι αχτίδες του φεγγαριού σχημάτιζαν στα ξέφωτα άλλους παράξενους δρόμους. Είχε δοκιμάσει κάποτε ν' ανηφορίσει σ' έναν απ' αυτούς να δει πού οδηγούσε, αλλά δεν ήταν εύκολο. Οι πυγολαμπίδες μπορούσαν, αλλά δεν ενδιαφέρονταν τόσο.

Γ. Μπόντης «Δρακοπαραμύθι»

ΜΕΡΗ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ

Αντιγράψω την κάθε λέξη του κειμένου στον κύκλο, στη θέση που ταιριάζει.

Ζούσε κάποτε στην Ισπεπονία ένας διάσημος ταυρομάχος, ο Ελ Πεπόλδο ντε Θαλούθας ντε Βερέγγας ντε Βεράντας. Ένα πρωινό δέχτηκε την επίσκεψη μιας πολύ θλιμμένης αγελάδας, της Αμαλασούνθας. Η συζήτηση μαζί της τον οδήγησε σε σοβαρές αποφάσεις που άλλαξαν ριζικά τη ζωή του. Ήταν συμπαθητική, σεμνή και συνεσταλμένη αγελάδα. Φορούσε βέλο, μαύρη κορδέλα πένθους γύρω από το λαιμό και έμοιαζε αφάνταστα δυστυχισμένη, λες κι ένα μεγάλο κι αβάσταχτο κακό την είχε βρει.

Ε. Τριβιζάς «Η θλιμμένη αγελάδα»

